

1096

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[ਵੋਲ. VIII

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿਵਿਜ਼ਨ

ਕਪੂਰ ਜੇ.

ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਕੌਰ,- ਉੱਤਰਵਾਦੀ

1954 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਨੰ. 982

1955

11 ਮਾਰਚ

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1898 ਦਾ ਐਕਟ V)- ਧਾਰਾ 488- ਧਾਰਾ 488 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ- ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਸਮਰੱਥਾ- ਕੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਾਫੀ ਹੈ।

ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਤੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਕੋਈ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁੱਢਲਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣ ਸਕੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਪਤੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਧਾਰਾ 488 ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

20 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਗਿੱਦੜਬਾਹਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਧਰਮਪਾਲ ਪਾਸੀਚਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੋਧ, ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਕੱਟਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਕੌਰ, ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ, ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:-

ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਗਿੱਦੜਬਾਹਾ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 17 ਜੁਲਾਈ 1951 ਦੁਆਰਾ, 10,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਭੱਤਾ ਦਿੱਤਾ। ਧਾਰਾ 488, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਅਧੀਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਕੌਰ ਨੂੰ 35 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਭੱਤੇ ਦੇ ਬਕਾਏ ਲਈ ਦੋ ਵੱਖ- ਵੱਖ ਅਮਲੀ ਜਾਮਾ ਪਹਿਨਾਏ, ਅਰਥਾਤ ਇੱਕ 7 ਸਤੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ 8 ਮਾਰਚ, 1951 ਤੋਂ 7 ਸਤੰਬਰ 1951 ਤੱਕ ਦੇ ਬਕਾਏ ਲਈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ 8 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ 8 ਸਤੰਬਰ, 1951 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦੇ ਬਕਾਏ ਲਈ। 7 ਅਪਰੈਲ 1952। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਈ ਮੁਲਤਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 25 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ, 8 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਕਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਬਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਕਾਇਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜਵਾਬੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 20 ਫਰਵਰੀ 1954 ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਹਰ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਭੱਤੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਬਚ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸੈਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਵਾਬੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕੈਦ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੋ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸੋਧ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:-

ਧਾਰਾ 488, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੈਦ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤਾਂ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਵਿਅਕਤੀ ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਭੱਤੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਤੋਂ ਧਾਰਾ 488, ਸੀ.ਆਰ. ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਜਾਂ ਕੁਰਕੀ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲੇ ਜਾ ਰਹੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ, ਪੀ.ਸੀ. ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਮਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਵਸੂਲਣ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਜਾਂ ਕੈਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪੂਰਵ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ 20 ਫਰਵਰੀ 1954 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਬਕਾਇਆ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਕਾਏ ਦੇਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੇਸਹਾਰਾ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜਣਾ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੇਸਹਾਰਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਹ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੇਸਹਾਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਦੇ ਬਕਾਏ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਹ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇਸ ਭੌਤਿਕ ਨੁਕਸ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਜਾਂ ਕੈਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 488 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਕਾਨੂੰਨ, ਸੀ.ਆਰ. ਪੀ.ਸੀ., ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੇਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਧਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਉਪ- ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 488, ਸੀ.ਆਰ. ਪੀ.ਸੀ., ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਭੱਤਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਕਾਏ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ 26 ਕਰੋੜ ਵੇਖੋ। ਐਲ.ਜੇ. 953. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਏ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਠਾਈ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਧਾਰਾ 488, ਉਪ- ਧਾਰਾ (1) ਸੀਆਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਪੀ.ਸੀ. ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਚਾਰੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੁਹਰਾਈ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਜਵਾਬੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਕੌਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਸਲ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸਮੱਗਰੀ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ 100 ਘੁਮਾਣ ਰਕਬੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ 40 ਘੁਮਾਣ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ।

ਜੇ ਕਿ ਬਰਾਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਮਦਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਬੇਸਹਾਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਜਵਾਬੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਈ ਬੇਸਹਾਰਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬਕਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਦੇ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਯਮਿਤ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਚੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਬੇਵਕੂਫੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਜ਼ਬਾਨੀ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। 1 ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 20 ਫਰਵਰੀ 1954 ਨੂੰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਹ ਜਵਾਬੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕਣ। - ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਅਤੇ ਕੈਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ।

ਸੀ.ਐਲ. ਲਖਨਪਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਰਜਿੰਦਰ ਸੱਚਰ ਅਤੇ ਐਨ.ਐਸ. ਕੀਰ, ਉੱਤਰਵਾਦੀ ਲਈ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਦੋ ਹਵਾਲੇ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ ਕਿ ਗਿੱਦੜਬਾਹਾ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ 20 ਫਰਵਰੀ 1954 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜੇਲ 'ਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 488, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਦੇ ਦੋ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ

ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 488 ਤਹਿਤ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਪਤੀ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਰਾਮ ਕੌਰ ਨੂੰ 1000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਅਦਾ ਕਰੇ। 17 ਜੁਲਾਈ 1951 ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ 35 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਕਿਉਂਕਿ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਤਨੀ ਨੇ 7 ਫਰਵਰੀ 1954 ਨੂੰ ਦੋ ਪੀਰੀਅਡਾਂ ਲਈ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ, ਮਿਆਦ 8 ਮਾਰਚ 1951 ਤੋਂ 7 ਸਤੰਬਰ 1951 ਅਤੇ 8 ਸੀ। ਸਤੰਬਰ 1951 ਤੋਂ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ 1952। ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚੋਂ 8 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬਰਾਮਦ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ।

ਜਦੋਂ ਪਤੀ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਕਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ।

ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਪਤੀ ਦੇ ਜੁਬਾਨੀ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਥੀਥਰੱਪਾ ਪਿੱਲਈ ਬਨਾਮ ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਅੰਮਤ (1), ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 488 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ' ਲਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਿਯਮ. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਜਦੋਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਕੋਈ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 488 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਪਤੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਪਤੀ ਕੋਲ ਘੱਟੋ- ਘੱਟ 40 ਘੁਮਾਣ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਬਰਾਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਆਮਦਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੱਥੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕਤਸਰ ਤਹਿਸੀਲ ਵਿੱਚ 40 ਘੁਮਾਣੀਆਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਅਸਲ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। 35 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੇਵਾਂ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਭੇਜਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

- Jaspal Singh, Translator.